Excentric Club
Revista săptămânală

Dispariţia lui Mac Hollister

de

WALTER GERSHEIM

ANTICAR DE CARTII
[illegible] schimb și împrumut
ALEXANDRU LAZAR
[illegible] bibliotecă
[illegible] könyvtár
[illegible] Str Odobescu 7
Tel [illegible]

Reproducerea interzisă. Toate drepturile rezervate.

Profeţa

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, meestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric-Club».

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod exprés, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi, Percy pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Din aceste însărcinări, Percy Stuart a dus la bun sfârşit un număr de 196. El n'a reuşit însă să se achite pe deplin de cea de a 197-a însărcinare, din cauza uneltirilor mânoperelor ale dusmanului său de moarte Mac Hollister. Percy Stuart se de

clubă gata să ia asupra sa o serie de noui însărcinări din partea clubului Excentric, pentru a ajunge, în cele din urmă, membru al acestui club. După unanimi şovăieli, clubul admite propunerea lui Percy aşa încât acesta porneşte la rezolvarea

Cea de a 220-a însărcinare.

«Baronetul Mac Hollister a dispărut de 24 de ore, fără nici o urmă. Fără îndoială că s'a comis un act criminal. Percy Stuart e însărcinat să caute şi să elibereze pe dispărut, cu toate discordia ce există între el şi baronetul Mac Hollister«.

«Excentric-Club«.

I. O descoperire prețioasă.

Percy Stuurt ședea într'unul din fotoliile comode ale biroului său, cu privirile îndreptate în gol. Își concentrase gândurile asupra persoanei baronetului Mac Hollister, care forma obiectul nouei sale însărcinări, primită din partea clubului Excentric.

Mac Hollister era dușmanul său de moarte, încă înainte de a fi încercat să devină membru al clubului Excnetric. Care putea fi motivul urei pe care baronetul i-o purta cu atâta îndârjire?

Ura baronetului mersese până într'atâta, încât el încercase de mai multe ori să suprime pe Percy

Stuart, cu prilejul însărcinărilor date acestuia din urmă din partea clubului Excentric. Pentru a-şi ajunge scopul, baronetul nu se dăduse în lături nici dela mijloacele cele mai diabolice.

De mai mult: Mac Hollister reuşise să obţină chiar şi dreptul de a fixa însărcinările lui Percy Stuart, însărcinări cari purtau din capul locului intenţiunea distrugerii renumitului sportsman.

Totuşi, datorită inteligenţei şi curajului său fără de seamăn, Percy Stuart isbutise până în prezent să iasă învingător din această luptă atât de complită.

Şi acum?

Percy citi încăodată conţinutul celei de a 220-a însărcinări, pe care o primise cu câteva minute mai înainte printr'un curier al clubului Excentric:

«De 24 de ore baronetul Mac Hollister a dispărut fără de urme. Fără îndoială că a căzut victima unei răpiri criminale! Percy Stuart va trebui să-şi facă datoria de a găsi şi a elibera pe baronet, cu toată duşmănia ce există între el şi cel dispărut«.

Datorie?!

Față de acest ticălos?

Percy sări în picioare, plimbându-se apoi nervos prin cameră.

N'ar trebui oare să se bucure că ticălosul baronet și-a ajuns soarta pe care o merita de mult și că, datorită acestui fapt, a scăpat de dușmanul său de moarte?

Dar Percy își ridică mândru și hotărît capul.

«Da, vreau să distrug pe Mac Hollister, dar nu-mi convine ca un altul să-mi răpească acest triumf! Eu singur vreau să mă socotesc cu el. Va fi o răfuială grozavă pentru ticălosul acesta cu inimă de diavol!«

Trăgând această concluzie, Percy Stuart se hotărî să intre imediat în acțiune, pentru a soluționa însărcinarea destul de penibilă, de astădată pe care i-o dăduse clubul Excentric.

El își îmbrăcă elegantul său costum de stradă, plecând apoi spre vila baronetului Mac Hollister.

După ce sună, își făcu apariția servitorul ba-

ronetului, care se dădu speriat înapoi, văzându-se în faţa renumitului sportsman.

Percy Stuart îşi dădu imediat seama că servitorul acesta era la curent cu duşmănia ce exista între el şi stăpânul său. Probabil că era chiar omul de încredere al baronetului dispărut.

— Când ai văzut pentru ultima oară pe stăpânul d-tale?

Servitorul tăcu încăpăţânat.

— Dacă nu-mi vei răspunde la întrebări sau dacă voiu constata că mi-ai spus cel mai mic neadevăr, voiu dispune să fii imediat arestat, sub bănuiala de a-ţi fi trădat stăpânul şi de a fi contribuit la răpirea lui!

Cuvintele acestea aspre şi atitudinea ameninţătoare a lui Percy Stuart îşi avură efectul dorit.

— Miercuri, pe la miezul nopţii, stăpânul meu s'a întors acasă, retrăgându-se imediat în camera sa de dormit. Cum a refuzat să-i ajut să se dezbrace, m'am retras şi eu, ducându-mă la culcare. Deodată, m'am trezit din somn, probabil din cauza unui zgomot oarecare. Am tras cu urechea că-

teva minute, dar văzând că nu s'a produs nimic neobișnuit, am adormit din nou.

Ca de obiceiu, la ora opt dimineața, am bătut la ușa dormitorului d-lui baronet. Dar n'am primit nici un răspuns. Ridicând din umeri, mi-am continuat lucrul întrerupt. Din oră în oră, am repetat bătăile la ușă, fără ca să devin însă bănuitor. So întâmpla doar adeseori că stăpânul meu să doarmă până târziu după amiaza, iar în astfel de cazuri îmi era strict interzis de a-l stingheri din somn.

Când s'a făcut însă seara, am început să devin bănuitor, bătând tot mai tare în ușă. Dar nici de astădată nu se auzia nici o mișcare în camera baronetului. In cele din urmă m'am decis să forțez ușa, însă am constatat că nu esto încuiată!

Foarte surprins, am intrat în dormitor. Dar nu era nici o urmă de stăpânul meu. Patul nici nu fusese atins. Lucrul acesta m'ar fi liniștit întrucâtva, căci domnul baronet obișnuia să plimbă seasca din când în când în secret vila.

Insă, întotdeauna, el mă înștiința unde se află. Cum n'am primit însă nici o înștiin-

ţare nici a doua zi, m'am neliniştit şi mai mult şi m'am adresat preşedintelui clubului Excentric, a cărui distins membru este şi stăpânul meu!

Calificativul pe care servitorul îl dădu baronetului, făcu pe Percy să zâmbească ironic.

— Condu-mă în dormitorul baronetului!

Însoţit de servitor, Percy se urcă la primul etaj, intrând apoi în dormitorul lui Mac Hollister. La prima vedere se părea, într'adevăr, că în încăperea aceasta domneşte ordinea cea mai perfectă.

— Ai schimbat ceva prin cameră?

— Nu!

— Cu toată certitudinea?

Privirile lui Percy se aţintiră pătrunzătoare asupra servitorului. Acesta rezistă privirilor tânărului sportsman, ceeace dovedea că spusese adevărul

Apoi, Percy porunci servitorului să părăsească dormitorul.

Rămas singur în cameră, Percy ridică cuvertura de pe pat. Imediat, figura lui se mai însenină puţin, căci făcuse o constatare destul de importantă.

Servitorul nu-şi prea dăduse osteneala să constate dacă patul a fost atins sau nu, căci altfel el ar fi observat că frumoasa cuvertură a patului fusese netezită pe deasupra, în cea mai mare grabă, pentru a ascunde dezordinea de sub ea. Pernele şi cearşafurile erau mototolite şi împrăştiate, ceeace dovedea că în pat se desfăşurase o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Vasăzică, baronetul a fost — totuşi — răpit cu forţa!

Dar cine să fie autorul acestei răpiri? O întrebare la care nu se putea răspunde prea uşor!

Uitându-se cercetător în jurul său, privirile lui Percy Stuart se îndreptară asupra uneia din ferestrele dormitorului. Cercetând repede ornamentele ferestrei, Percy Stuart găsi o altă urmă trădătoare. Pe lemnul alb vopsit se puteau vedea câteva amprente digetale.

Nu mai există deci nici o îndoială cu autorii

răpirii. își scoseseră victima prin această fereastră. De altfel, fereastra era numai pe jumătate închisă.

Probabil că în grădina vilei se vor mai găsi și alte urme. Percy Stuart era tocmai pe punctul de a sări în grădina, când o nouă descoperire îl făcu să rămână ca împietrit locului.

In momentul următor, el se aplecă repede, ridicând de pe covorul camerei, un ac mic de cravată, care reprezenta un șarpe cu un singur ochiu în frunte.

Percy își aduse aminte de aventurile sale cu prilejul soluționării celei de a 215-a însărcinări, care-i fusese dictată de dușmanul său de moarte, baronetul Mac Hollister, dispărut acum. Baronetul se așteptase ca Percy să-și găsească sfârșitul într'o localitate îndepărtată din India.

Și, într'adevăr, nu lipsise mult, ca dorința intimă a baronetului să se fi împlinit.

In interiorul Indiei trăia faimoasa sectă a Schiților. Secta aceasta foarte ciudată, își trimitea tinerii cei mai inteligenți dim rândurile ei în orașele de cultură ale vechiului continent pentru

ca să studieze obiceiurile şi ştiinţa oamenilor albi şi să aducă apoi în patrie toate amănuntele asupra progreselor făcute de europeni. Or, Percy Stuart avusese ocazia să vadă rezultatele acestor experienţe.

Podoaba cea mai sfântă a Schiţilor fusese o splendidă piatră preţioasă, care nici nu putea fi evaluată în mod exact şi care forma singurul ochiu al idolului lor suprem.

Percy Stuart primise din partea clubului Excentric însărcinarea să răpească ochiul sfânt al idolului şi să-l predea colecţiei clubului. Insărcinarea îi reuşise pe deplin!

Dar el presimţise că ochiul sfânt al Schiţilor va mai juca odată un rol foarte important în viaţa sa, precum şi în cea a baronetului Mac Hollister, al cărui nume se afla scris pe tabla de marmură dela intrarea templului acestei secte în care baronetul reuşise să pătrundă, fără să respecte însă condiţiunile de vizitare puse străinilor.

Or, adepţii sectei reuşiseră să afle că Mac Hollister era adevăratul autor moral al răpirii ochiului sfânt, asa încât se juraseră să se răzbune.

Lucrul acesta îl dovedea pe deplin insigna de aur a Schiţilor, pe care unul din indieni o pierduse probabil cu prilejul răpirii baronetului Mac Hollister.

Percy Stuart îşi făuri imediat un plan de acţiune, renunţând să-şi mai continuie cercetările la faţa locului.

El părăsi grăbit vila baronetului răpit.

II. Ochiul idolului.

Președintele clubului Excentric, mister William Spencer, primi vizita lui Percy Stuart.

— Scuzați, domnule președinte, că vă înoportunez, dar vizita mea este în legătură cu noua însărcinare pe care mi-ați dat-o!

Totodată, vă rog să-mi faceți și o mică indiscreție! Nu-i așa că cea de a 215-a însărcinare mi-a fost dată în urma sugestiei baronetului Mac Hollister?

Președintele clubului Excentric șovăi puțin, dar apoi scoase dintr'un sertar secret al biroului său un registru, prin care răsfoi puțin.

— N'am nici un motiv să nu fiu sincer cu d-ta, dragă mister Stuart! Dealtfel, d-ta ai acordat singur baronetului dreptul de a-ţi fixa însărcinările din partea clubului.

— Foarte adevărat, domnule preşedinte! Dar vedeţi că membrii castei indiene a Schiţilor au aflat că baronetul Mac Hollister este autorul moral al răpirii aşa numitului «ochiu sfânt« al idolului lor, iar trimişii sectei au străbătut oceanul, pentru a răpi pe baronet. In acest mod, ei speră să afle dela el locul unde e ascunsă preţioasa piatră!

— Dar cum de ai ajuns la această concluzie, mister Sturt?

— In baza dovezilor strânse, domnule preşedinte!

— Şi cu ce te pot servi eu acum?

— Vă rog să-mi răspundeţi numai la două întrebări: unde se află ascuns ochiul sfânt al Schiţilor şi ce preferă clubul Excentric: posesiunea acestei pietre, hai să zicem răpite, sau libertatea baronetului Mac Hollister?

— Fireşte că ţinem mai mult la eliberarea lui

Mac Hollister, iar în ceeace priveşte prima întrebare, deasemeni îţi pot satisface dorinţa, chiar dacă voi contraveni întrucâtva statutele clubului. Cum e vorba însă de siguranţa unuia din membrii noştri, scopul scuză mijloacele! Te rog să mă urmezi, mister Stuart!

William Spencer scoase din sertarul secret o cheie foarte ciudat fabricată, iar apoi îşi părăsi biroul, însoţit de Percy Stuart.

Străbătând câteva coridoare subterane, preşedintele clubului Excentric conduse pe Percy Stuart spre clădirea clubului. In sfârşit, ei se opriră într'o sală construită din beton armat, care se afla deasemenea sub pământ şi care semăna cu tezaurele marilor instituţe bancare.

— In dosul acestei porţi de oţel se găseşte tezaurul clubului nostru. Nimănui, nici chiar celui mai rafinat spărgător, nu-i va reuşi s'o deschidă. Uşa poate fi deschisă numai de una din cele trei persoane, care posedă o cheie a ei. Primul exemplar îl vezi aci, cel de al doilea îl are în păstrare baronetul Mac Hollister, iar cel de al treilea..., dar nu despre asta e vorba acum!

După ce învârti cheia de câteva ori în broască, uşa de oţel se deschise încet.

Extrem de mirat şi cu ochii mari, Percy Stuart privi massa de pietre preţioase ce se întindea în faţa lui.

Era o încăpere destul de largă şi săpată adânc în pământ, în care se aflau depozitate mari cantităţi de pietre scumpe, argintării şi diferite alte metale preţioase, a căror valoare nici nu putea fi evaluată.

In cele din urmă, Percy îşi reveni din buimăceala sa.

— Mă vedeţi foarte surprins, domnule preşedinte! Dar ţineţi seama că nu m'am aşteptat la aşa ceva, cu toate că am văzut în viaţa mea multe comori fabuloase. Aci sunt însă depozitate averi cari nici nu pot fi evaluate!

— Da, dragă prietene! Aşa e! Numai cu averea aceasta putem continua opera noastră caritibilă. Dar să lăsăm lucrul acesta! Nu pot intra în amănunte, căci statutele clubului îmi înterzic să vorbesc prea mult. Colo, pe masa cea din mijloc,

se află bine pus, «ochiul sfânt« al idolului indian. Speram că tocmai cu această piatră preţioasă vom putea facilita intensificarea acţiunii noastre de asistenţă socială. Dar, firește, că trebuie să avem în vedere, mai întâiu, interesele propriilor noştri membrii. In ce privește pe indieni, nu-mi pot închipui în ce fel ar putea ei să ajungă la comoara noastră! Doar numai în cazul...

William Spencer se opri brusc, înroşindu-se la faţă.

Percy Stuart tăcu şi el, fiind încredinţat că citise bine în sufletul venerabilului preşedinte.

Era oare posibil ca vreunul din membri clubului Excentric să ajungă trădător şi să ajute unor oameni străini pătrunderea în acest tezaur, numai din dorinţa de a-şi salva viaţa?

In cele din urmă, William Spencer continuă:

— Încăperile acestea subterane mai au încă o intrare, care, deasemenea, nu-i cunoscută decât celor trei membrii de frunte ai clubului, despre care ţi-am vorbit mai înainte. Numai ei au cheile dela cea de a doua uşă.

La aceste cuvinte, mister William Spencer scoase o a doua cheie, deasemenea foarte complicat fabricată, pe care o băgă într'o mică deschizătură a uneia din pereţii de fier.

Din nou se deschise o uşă groasă de oţel, în dosul căreia se întindea un coridor subteran, foarte lung.

— Pe aici, putem ajunge în pivniţa unei case, proprietatea clubului. Nu trebuie să mai subliniez că despre acest lucru nu ştiu decât cei trei membrii. Aşa; astă e tot ceeace am avut să-ţi comunic! Mai ai vreo dorinţă?

— Fireşte că da, domnule preşedinte! Vă rog să mă închideţi în această încăpere subterană!

Privirile celor doi bărbaţi se încrucişară din nou.

Preşedintele oftă din greu, iar apoi înmânâ lui Percy Stuart cheia pentru cea de a doua uşă secretă.

— Ţine-o! Poate că vei avea nevoie de ea. Când îţi vei termina experienţa... să mi-o înapoiezi!

— Domnule preşedinte, vă asigur că veţi fi mulţumit de mine! Ştiu că mi-aţi acordat cea mai mare încredere şi ţiu să vă spun că nu veţi regreta niciodată lucrul acesta!

Ei îşi strânseră puternic mâinile, iar apoi

William Spencer se îndepărtă. Paşii lui se auziră tot mai încet, până ce se închise o uşă... Percy Stuart rămăse-se singur, într'o încăpere săpată adánc sub pământ.

El îşi aprinse bateria sa electrică, căutându-şi o ascunzătoare nimerită. O găsi. Era o coloană groasă şi înaltă, care oferea un excelent loc de pândă în dosul ei.

Timpul se scurse monoton. Incetul cu încetul, Percy Stuart începu să-şi dea seama cât de nepregătit era pentru această, nouă aventură. Foamea şi setea începură să-l chinuie tot mai tare.

Spre seară, el tresări speriat. I se păruse că a auzit un zgomot uşor.

Trecură câteva minute de tăcere!

Apoi însă, zgomotul se repetă. Percy auzi distinct cum cineva încearcă să deschidă uşa în dosul căreia se afla coridorul secret.

Şi, într'adevăr, în momentul următor, uşa se deschise.

Un străin elegant îmbrăcat şi cu o baterie electrică în mână, intră înăuntru. Avea tenul brun

închis, iar ochii lui scîpeau fanatic. Nu mai încăpea nici o îndoială că omul acesta era un Schit, din cei trimişi să studieze la universităţile americane. El primise probabil din partea sectei sale ordinul secret de a îndeplini o misiune specială. Faptul că reuşise să ajungă aci dovedea, pe de altă parte, că baronetul Mac Hollitser era un laş fără de pereche şi că trădase clubul Excentric.

Percy nu avea nici o îndoială că bănuielile sale sunt întemeiate.

Şi, într'adevăr, indianul făcea impresia că e foarte bine instruit, căci se îndreptă direct spre uşa încăperii de oţel, în care se afla comoara clubului Excentric. El îşi scoase din buzunar ciudata cheie, iar după ce o întoarse de câteva ori în broască, uşa de oţel se deschise.

Din ascunzătoarea sa, Percy Stuart văzu cum indianul, fără a şovăi nici un moment, se îndreaptă spre masa pe care se afla, printre alte lucruri preţioase, şi ochiul sfânt al idolului.

Cu mâinile tremurânde, el apucă relicva, pe care o netezi puţin, ascunzând-o apoi în buzunarul hainei.

Dar lucrul pietrelor scumpe ce se aflau în jurul său exercita o tentaţie prea mare asupra indianului. Cine putea să-l oprească de a dosi în buzunarele sale câteva din aceste obiecte preţioase?

Indianul întinse încet mâna, pentru a lua un preţios şirag de perle, dar în acelaş moment rămase ca împietrit locului.

In apropierea lui răsunase un strigăt caracteristic de avertizare, pe care nu-l mai auzise până atunci decât numai în patria sa.

Tremurând din tot corpul, indianul se uită speriat în jurul său, dar nu fu în staro să observe aşteptătoarea tânărului sportsman american.

De unde venise oare acest strigăt, specific numai indienilor?

Fusese oare o avertizare a chiar zeului Schiţilor?

I se cerea să nu profaneze printr'un furt ordinar, sfinţenia misiunei sale?

Cuprins de o teamă superstiţioasă, indianul se îndreptă în fugă spre ieşire, trântind uşa tezaurului după el şi scoţând cheia din broască.

Apoi, indianul închise repede după el şi uşa de ieşire a coridorului secret, aşa încât Percy găsi

drumul închis când ajunse la peretele dela capătul coridorului.

Din fericire președintele clubului Excentric îi încredințase cheia dela această ușă.

Percy o deschise repede și apoi o închise la loc, luându-se după indianul fugar, ai cărui pași se mai puteau auzi în depărtare.

După cum îi spusese mister William Spencer, coridorul sfârșia în pivnița unei case. Percy urcă repede cele câteva trepte, ieșind în stradă.

Indianul se urcase la volanul mașinei sale, care staționa în colțul apropiat al străzii.

Percy se furișă repede spre mașină, iar în momentul în care aceasta se puse în mișcare, el sări în spatele ei, apucându-se cu ambele mâini de cârligele de fier destinate bagajelor.

Automobilul porni cu mare viteză spre bariera orașului, îndreptându-se apoi în direcțiunea unei păduricei. Ajuns la marginea păduricei, indianul opri mașina și fără să se mai sinchisească de ea, se furișă într'o căsuță, care se afla în imediata apropiere a șoselei.

Percy Stuart se uită cercetător în jurul său, iar apoi se căță într'un copac dela marginea șo-

soarei, de unde putea să se uite în interiorul casei în care intrase indianul. Dela prima aruncătură de ochi, el constată că bănuielile sale erau pe deplin întemeiate

Din copacul său, tânărul american urmări o scenă interesantă, care se petrecea întrîuna din încăperile misteriosei case. Înăuntru se aflau trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine europene un individ mai în vârstă şi cu figura arsă de soare, care probabil că era proprietarul casei şi un preot al Schiţilor, care purta costumul fantastic al indienilor.

In ceeace priveşte pe Major Hollister nu se vedea nici o urmă care să trădeze prezenţa lui.

Cel care intrase acum în cameră, prezentă preotului «ochiul sfânt« al idolului. Ei primi probabil instrucţiuni noui, căci mediul acela îşi făcu din nou apariţia în şosea, îndreptându-se repede spre automobilul său, pe care-l întoarse în direcţiunea oraşului. Maşina făcu un mic viraj, trecând pe lângă copacul în care se afla ascuns Percy Stuart.

In clipa următoare, indianul tresări speriat, căci tânărul american sări direct din copac în locul liber de lângă şofer. Percy se adresă indianului în limba maternă a acestuia:

— Continuă-ţi liniştit drumul! Nu intenţionez să-ţi fac nici un rău, dacă vom cădea de acord asupra câtorva chestiuni.

Maşina îşi continuă liniştit cursa spre oraş.

— Am fost martorul furtului pe care l-ai comis în încăperile subterane ale clubului Excentric. Tot eu am fost acela care am scos strigătul avertizator, lucru pentru care trebuie să-mi fi recunoscător. Dacă ai fi furat şi alte obiecte preţioase, atunci ai fi pierdut meritul pe care-l ai acum, de a fi reuşit să intri în posesiunea sfântului ochiu al idolului! Nu-i aşa că am dreptate?

Indianul dădu din cap.

— Deasemenea, ştiu că baronetul Mac Hollister ţi-a trădat locul unde se află ascunsă piatra preţioasă, înmânându-ţi şi cheile tezaurului, de teama vieţii sale! Vrei să negi lucrul acesta?

— Nu! Ar însemna să fiu prea laş, pentru ca să neg!

— Dar unde sunt cheile pe care ţi le-a încredinţat baronetul trădător?...

Cei doi reprezentanţi ai unor rase atât de diferite, mai vorbiră mult timp împreună, iar apoi îşi luară rămas bun, strângându-şi prietenos mâinile.

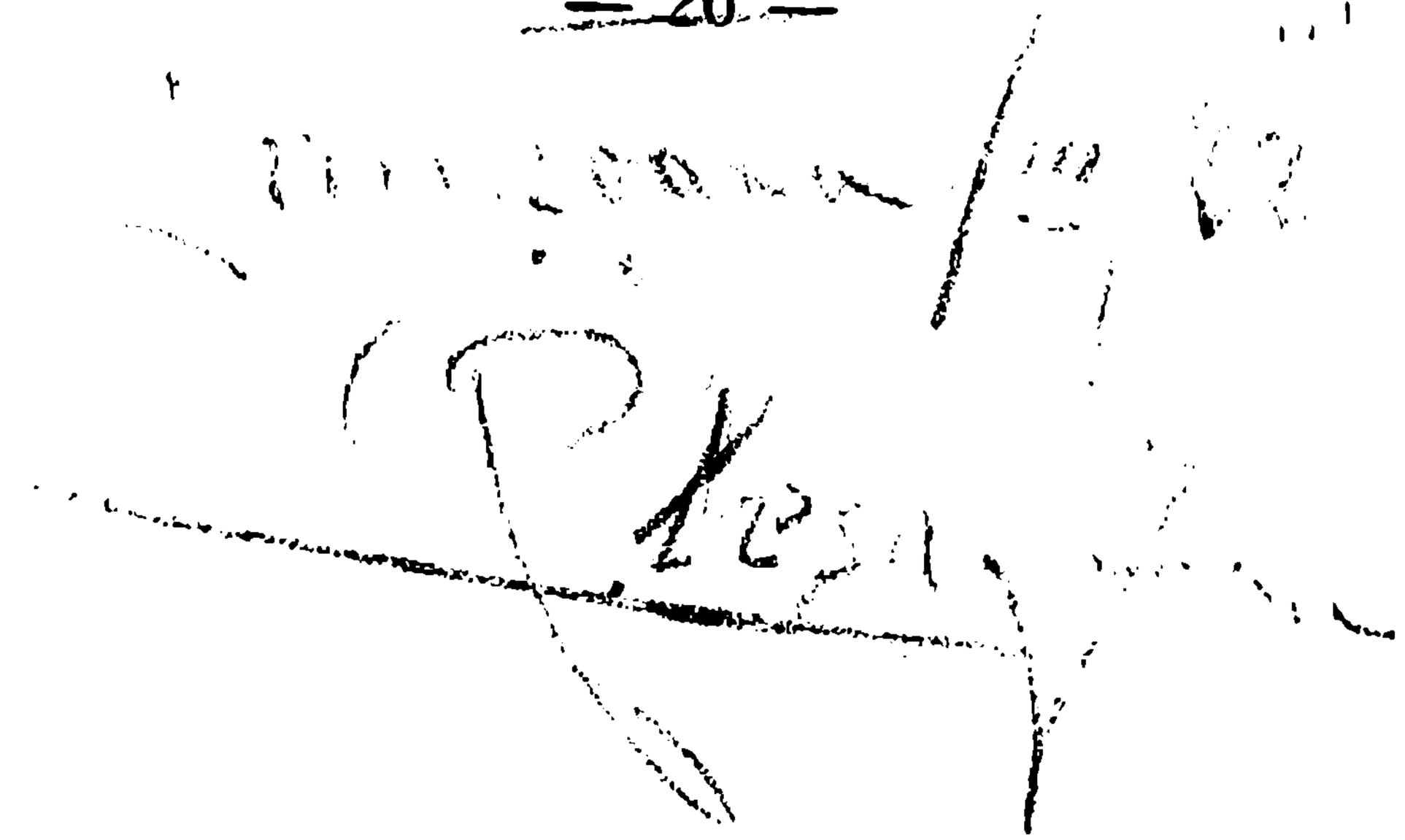

III. Mac Hollister, laşul!

Oraşul New-York avea o mulţime de localuri publice, în care se petreceau fel de fel de întâmplări, despre cari nimeni nu afla nimic.

Un astfel de local era şi cârciuma bătrânului Jonny, instalată în pivniţa unei case sărăcăcioase din cartierul apaşilor.

In una din camerele secrete ale localului, baronetul Mac Hollister aştepta cu înfrigurare hotărîrile asupra soartei sale.

Dar nu le aştepta ca un bărbat curajos, care duce orice luptă cu mândrie şi prestigiu, ci ca un laş, care e dispus să devină trădătorul tuturor prietenilor săi, pentru ca, să-şi poată câştiga libertatea!

Indienilor care-l aduseseră aci, nu le-a fost prea greu să afle dela el locul unde este ascuns «ochiul sfânt« al idolului. Promiţându-i-se că nu i se va face nici un rău, Mac Hollister dăduse indienilor cheile tezaurului clubului Excentric, fără a şovăi nici măcar un singur minut.

— Dar vă veţi ţine de cuvânt şi-mi veţi reda libertatea? îi nîtrebase baronetul cu vocea tremurătoare.

Indienii se uitaseră însă cu dispreţ la el.

Astfel, trecuseră mai multe ore!

Baronetul se vaietă mereu, rugând pe păzitorii lui să-i mai slăbească legăturile dela mâini şi picioare, căci nu se mai poate mişca.

Dar el nu prmi nici un răspuns.

Atunci baronetul se rugă cu lacrimi în ochi să i se dea ceva de mâncare.

Drept orice răspuns, indienii îl priviră din nou cu dispreţ.

In oameră intrară apoi încă doi indieni, îmbrăcaţi în haine europene, cari povestiră triumfători celor ce făceau de pază, că «ochiul sfânt« al idolului, care a fost furat din templul lor, se află din nou în posesiunea Schiţilor.

Auzind aceasta, baronetul Mac Hollister, care cunoştea puţin limba indiană, răsufla uşurat.

In sfârșit, a sunat ceasul eliberării sale!

Mac Hollister avea oare și mustrări de conștiință din cauza trădării?

Nu, căci baronetul nu știa ce înseamnă conștiința!

Păzitorii terminară discuția lor, apropiindu-se apoi încet de baronet.

— Scoateți-mi legăturile, căci dorința voastră a fost doar împlinită!

— Vasăzică, cunoști limba noastră?

Prizonierul dădu din cap.

Unul din indieni păși spre peretele de care era legat prizonierul, pumând în mișcare o manivelă de fier.

In momentul următor, plafonul camerei coborî încet în jos.

Mac Hollister se svârcoli disperat, strigând după ajutor și promițând păzitorilor averi fabuloase, pentru ca să-i dăruiască viața.

Vocea baronetului deveni tot mai răgușită și mai de neînțeles.

Mai lipseau numai câţiva centimetri, iar tavanul de fier al camerei ar fi atins capul prizonierului. Indienii se apropiară repede de uşă, pentru a părăsi încăperea.

Deodată însă, uşa fu brusc deschisă pe dimafară, iar în cameră îşi făcu apariţia indianul cu care plecase Percy Stuart în automobil. La ordinul său, manivela fu imediat pusă în mişcare, iar tavanul se opri locului.

Indianul se apropie de Mac Hollister, care părea complect istovit, iar apoi îşi scoase din buzunarul hainei sale europene o coală de hârtie.

— Ascultă, baronet Mac Hollister! Dacă vei semna acest document, atunci îţi vom reda viaţa şi libertatea! Vreau să-ţi citesc conţinutul său!

«Subsemnatul, recunosc că, formulând-o însărcinare din partea clubului Excentric, am silit pe Percy Stuart să sustragă ochiul sfânt« al idolului din templul Schiţilor, în speranţă că întru îndeplinirea ei Percy îşi va pierde viaţa.

Detsomenea, recunosc că am devenit tră-

dătorul cauzei propriilor mei prieteni, înmânând duşmanilor lor cheile cari mi-au fost încredinţate spre păstrare şi iniţiind pe indieni în secretele tezaurului subteran al clubului Excentric. Toate acestea le-am făcut din cauza laşităţii mele şi de teama de a nu-mi pierde viaţa!«

— Vrei să semnezi acest document, sau preferi să mori ca un bărbat cumajos!

Baronetul răspunse cu voce slabă:

— Il semnez!

Pe figurile tuturor indienilor din cameră se putea uşor citi disprețul pe care-l aveau faţă de acest european laş.

— Eliberaţi-i braţul drept!

Şi, într'adevăr, fără de a şovăi nici măcar o singură clipă, baronetul Mac Hollister semnă documentul, care-l stigmatiza ca un laş ticălos.

Uaş se deschise din nou, iar Percy Stuart intră înăuntru. El nu aruncă nici o privire duşmanului său de moarte, care-i purta atâta ură.

Indianul îmbrăcat în haine europene, i se adresă într'un ton prietenos:

— Poftim documentul şi cheile tezaurului! Dacă soarta te va mai aduce cândva în India, vei fi binevenit printre noi! Insigna, care te-a pus pe urmele noastre, îţi va servi drept semn de recunoaştere!

Percy salută scurt, iar apoi plecă.

Mac Hollister fu imediat deslegat, iar spre seară o maşină îl duse acasă, unde fu primit de devotatul său servitor.

Percy Stuart vizită din nou pe preşedintele clubului Excentric, căruia îi înmînă tăcut cheile tezaurului, oprindu-şi însă declaraţia semnată de baronetul Mac Hollister, duşmanul său de moarte.

— Ei, nu vrei să adaugi nici un cuvînt de explicaţie, mister Stuart?

— Nu, domnule preşedinte, deocamdată nu pot şi n'am voie să vorbesc!

Venerabilul aristocrat ştia că nu mai trebuie să insiste. Lăsă deci pe Percy Stuart să plece.

Când tânărul american era pe cale să părăsească vila lui William Spencer, servitorul acestuia îi înmânâ un plic închis. Percy Stuart deschise plicul abia când ajunse acasă.

Scrisoare conţinea

Cea de a 221-a însărcinare.

«Mister Harry Belling vrea să supună o rugăminte lui Percy Stuart iar acesta trebuie neapărat să i-o îndeplinească«.

«Excentric-Club«.

Redactor responsabil: **E. Cososchi.**

Inscris în registrul publicaţiilor periodice al Tribunalului Cernăuţi, S. III, sub Nō. 11/38 din 12 Maiu 1938. — Proprietar: Institut de Arte Grafice şi Editură «Eminescu«, s. c. g. l. Cernăuţi, strada Iancu Flondor 11.